

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XX. Magnam esse vanitatem, in naturalibus bonis, voluntatis
gaudium reponere, & qua ratione debeat illud per ea ad Deum dirigi,
demonstratur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

rem ipsius in rebus vniuersis requirat, creaturas omnes, ad hoc solum dirigendo, & ab omni vanitate in illis fugiendo, nec gustum & consolationem propriam in eis aucupando.

Præcipuū commodū abstractionis gaudij à creaturis.

Aliud præterea grande ac præcipuum reperitur commodum in abstrahendo & diuellendo gaudio à creaturâ bono, quod est habere cor liberum pro Deo, quæ res principium est dispositiuum pro omnibus gratijs, quas in illâ collaturus est Deus, sine qua dispositione, minime illas confert.

Matth. 19. 29.

Quæ gratiæ huiusmodi sunt, ut pro vno gaudio, quo dei perfectionisq; Euangelicæ amore se priuet, temporâter etiâ centum illi gaudia in hac vita largiatur, quemadmodum in ipso Euangelio sua maiestas pollicita est. Verum etiâ si minime hæc emolumenta inde emanarent, ob solam, quam Deus existis creaturarum gaudijs recipit displicentiâ, deberet spiritualis & Christianus, illa in anima sua extinguere: Quandoquidē videmus in Euangelio quod quia diues ille de congregatis pro multis annis bonis gaudebat, tã opere fuerit indignatus Deus, ut illi dixerit: illa nocte animam eius ad reddendam rationem euocandâ: *stulte hac nocte animam tuam repetent à te.* Vnde merito formidare debemus, quotiescunq; vanè gaudemus & cogitare, Deum nos intueri suppliciumq; aliquod & potionem amarâ, secundum meritum nostrum præparare, multoq; maiore pœnam ex huiusmodi gaudio crebro resultare, quàm fuerit gaudium ipsum. Licet enim vetum sit, per S. Ioan. in Apocal. de Babylonia dici: *Quantū glorificauit se, & in delicijs fuit, tantum date ei tormentum & luctum;* Non propterea tamen, non maior erit gaudij pœnâ; imo potius multo maior erit: siquidem pro breuib; ac momentaneis delicijs immensa & aeterna interrogantur tormeta, sed ira dictum est, ut intelligamus, nihil sine sua particu-

lari pœnâ remansurum: ille enim, qui inutile verbum puniet, nequaquam vanum gaudium impunitum relinquet.

CAPVT XX.

Magnam esse vanitatem, in naturalibus bonis, voluntatis gaudium reponere, & quâ ratione debeat illud per ea ad Deum dirigi, demonstratur.

Quidâ per bonâ naturalia intelleguntur.

PER bona naturalia hoc loco pulchritudinem, venustatē, leporem, corporisque constitutionē & cæteras oēs corporis d. res intelligimus, quantum verò ad animam spectat, intellectum perspicacē, discretionem, cum reliquis omnibus, quæ ad rationem pertinent. In quibus vniuersis hominem ob hanc solam causam, quia vel ipse, vel ij qui ad eum spectant hinc donib; insignes sūt, gaudium collocare, nec Deo, qui ideirco eas confert ut magis per illas agnoscat & ametur, gratias referre, vanitas est, & deceptio, quemadmodum hoc expressit Salomon dicens: *Fallax gratia, & vana est pulchritudo, mulier tinens Dominum ipsa laudabitur.* Quibus verbis instrui-mur, quod potius debeat homo in huiusmodi naturalibus donis metuere ac vereri; cum per ea nullo negotio ab amore diuino abstrahi, & illis illectus in vanitatem labi ac decipi possit. Propterea enim dicit, corporealem gratiam esse fallacem: fallit quippe hominem, illumque per gaudium vanum ac sui ipsius vel illius, qui huiusmodi præditus est gratiâ, complacentiam ad ea, quæ minime illi expediunt, pertrahit. Vanam præterea dicit pulchritudinē: quoniam hominem eam magni facientē, de illâq; gaudentē multifariâ certuere facit, tunc enim duntaxat gaudij perfundi debet, quando pulchritudine, Dei obsequium, vel in iplo, vel

vel in alijs propter eam promouetur. Imò potius metuen dum est illi, & caute agendum, ne forte dona gratiæq; ista naturales in causa sint vt Deus propter eas, ob vanâ nimirum ipsius præsumptionem, vel certe ob nimium erga eas affectum, dum nimis illas ponderat, offendatur. Quamobrem cautus esse debet, cum magnaq; sollicitudine ducere vitâ ille, qui talibus dotibus insignitus est, ne forte vana ostentatione suâ alicui præbeat ansam, vt vel ad momentum cor eius à Deo recedat. Hæ quippe dotes & naturalia dona, tanroperè sunt prouocatiua & occasione lapsus tam eas possidenti, quam eas intuenti proxima; vt vix reperitur, qui aliquod laqueolum, cordisq; sui in illis alligationem euadat. Vnde vidimus plures spirituales personas, aliquibus ex istis donis conspicuas, precibus à Deo impetrasse, vt eas deformatet, ne tam sibi quam alijs vanâ alicuius affectionis vel gaudij causa essent, & occasio. Debet itaq; spiritualis homo voluntatē suam in hoc gaudio vano obscurare & repurgare, considerando pulchritudinem, cæterasque dotes naturales terram esse & de terra (illuc redituras) prodijisse, videntem autem ac leporem, fumum aëremque terræ istius esse; & ne in vanitatē præsepsruat, dotes istas hoc & non alio modo indicare & æstimare debet, cor ad Deum in rebus istis dirigendo, gaudento etiam quod Deus in seipso vniuersas istas pulchritudines & gratias eminētissimè in gradu infinito super omnes creaturas comprehendat. Et quod sicut ait Dauid: *Ipsi peribunt, tu autem permanes, & omnes sicut veltamentum veterascens.* Ac propterea nisi in rebus omnibus gaudium suum in Deum direxerit, falleretur semper decipieturque. De huiusmodi quippe hominē dictum illud Salomonis, cum gaudio creatarum *terram loquentis accipi debet: Gaudia dixi,*

quid frustra deciperis? quod fit, quando cor à creaturis trahi & allici permittitur.

CAPVT XXI.

De detrimentis, quæ in animam ex eo deriuantur, quod voluntatis suæ gaudium in naturalibus bonis collocet.

Tamec si plura ex damnis commodisq; istis, quæ in his gaudiorum diuisionibus ac generibus recenseo, omnibus gaudijs communia sint, nihilominus quoniâ directè gaudium eiusq; repudiatione consequitur (quamuis gaudium ad quodcunq; istarum diuisionu genus pertineat) propterea in quacunq; diuisione damna aliqua, & utilitates recenseo, quæ etiam in alia reperiuntur, eò quod gaudio sint annexa, quod est omnibus commune. Præcipua tamē intentio mea est, particularia damna & utilitates, quæ ex qualibet re propter illarū gaudium vel non gaudium in animā resultant, referre; quæ damna & comoda ideo particularia appello, quia taliter primariè & immediatè ex tali genere gaudij nascuntur, vt ex alio nõ nisi secundariè & mediatè oriuntur. Exempli causa, tepiditatis spiritualis damnum ex quocunq; gaudij genere directè nascitur, vnde damnum hoc est omnibus sex gaudiorum generibus commune: sed tamen primum sensualitatis damnum est particulare damnum, quod directè gaudium istorum naturalium bonorum, de quibus agimus, consequitur.

Damna itaque spiritualia & corporalia, quæ directè & effectiue in animam resultant, quando gaudium ad bona naturalia flectit, ad sex principalia reuocantur.

Primum damnum est vana gloria præsumptio, superbia, proximorū despectus.

Sex dñna spiritualium & corporalis, quæ ex gaudio in bonis naturalibus collocato sequuntur.

Non

B.

Stannis
Cruce

Opera
Mystica

NVI

124